

LBDIS

Nicolae

We know

Popa

Înzecit

Poeme

ROTONDA
CARTIER

Cuprins

I. OFTATUL FURNICILOR	5
Înzecit	7
Raiul toamna.....	8
Oftatul furnicilor	9
Așteptam	10
Cel care vine și pleacă.....	11
Copacul.....	12
Donbasul din palmă	13
Coroana, corona	14
Băiatul-pasăre, protestatarul.....	15
Cine, totuși?.....	16
Cana cu apă.....	17
Local.....	18
Scrânciobul familiei Daniliuc	19
Înjurătura din zori	21
Trecere	22
În carouri.....	23
De ți-i mai mare dragul.....	24
Nu credea.....	26
În liniște.....	27
Fragil	28
Am călcat pe ceva viu	29
Trotineta	30
Calea.....	31
Tăcerea în alb.....	32

II. SĂ NE ȚINEM!	We know books	33
Alb de lună pe noptieră		35
Noaptea remușcărilor		36
Sânge de om, totuși		37
O înghțitură		38
Fațada		39
Să ne ținem!		40
Tu adormi		41
Ghețarul		42
Plecările		43
Oricova		44
Prepeșița		45
Învieră de astă-noapte		46
Mamă		47
Din spusele mamei		48
L-am visat		49
Alb și rotund		50
Numărătoarea		51
Un scaun la poartă		52
Respirații		53
Alte priviri		54
Sat		55
Fără de sfârșit		56

III. DE-A LUNGUL ȘANȚULUI		57
Foșnet		59
Liniștea		60
Toate viețuitoarele casei		61
De-a lungul șanțului		62
Deviere		63
Comunicare		64
Un om fericit		65

Vom fi bogați	66
Poezia, poetul, poemul	68
Balada tropăitului sub lună	69
Anturaj.....	71
Limpezimi cu ștergătoare de parbriz	72
Degeaba	73
Buricul Pământului	74
Și alte amănunte	75
De sute de ori	76
După ploaie	77
Uneori	78
De nedespărțit	79
În plasă.....	80
Corpuri, diplomatice	81
Umeri și umerășe	82
Dezlegat	83
Despre <i>Înzecit</i> și poezia adevărată	85

Înzecit

Înfloresc zambilele în Parcul Catedralei
și eu trec printre hulubi cu o mască nouă,
albastră, întinsă până peste cearcăne.

Tu mă faci să mă simt om frumos,
zici că masca mea nouă se asortează de minune
cu albastrul din ochii mei, mult-puțin cât e,
și mă văd din nou copil senin
în cămașuică nouă pe drumurile satului
printre arome de pască
și cozonaci cu vanilie și scorțișoară

și-mi smulg deodată masca,
speriat ca nu cumva să-mi fi pierdut mirosul
tocmai acum, înainte de Paști,
ratând în acest an miresmele Învierii,
miresmele blânelor mese pascale.
Miluiește-ne, Doamne,
și întoarce-le înzecit celor ce și-au pierdut mirosul
mireasma miruirii Tale.

Raiul toamna

Te-am văzut aplecată deasupra Raiului,
te uitai în jos cum te uiți de obicei în pământ,
vedeai grădini roditoare, poiene cu fragi
și nu aveai nicio îndoială că vezi
anume Grădinile Raiului,
chiar dacă în jurul tău era toamnă,
se goleau copacii de frunză
iar ciorile cârâiau a iarnă grea.

Și totuși, la picioarele tale
totul plutea în verdeață, vedeai dănțuind fluturi
și raze de soare licărind în limpezimi de izvoare...

Deodată însă ai zărit un șarpe strecurându-se
dinspre poiana cu fragi spre livada de meri
și ai simțit ceva neplăcut pe suflet.
Ai tresărit, ți-ai tras fermoarul până sus
și zgribulită ai pășit mai departe prin toamnă,
amintindu-ți că deja trecuse Ziua Crucii
și că toți șerpii au intrat în pământ,
toate ispitele.

Oftatul furnicilor

Nu, nu e totuna cine și cum oftează,
fiecare oftat avându-și of-ul său.
Eu, de-o pildă, nu aș putea ofta așa cum
oftează furnicile-n iarbă.

De fapt, habar n-am cum oftează furnicile.
Știu doar că o duc greu,
din greu în mai greu, mititelele,
ajungând să scape câte-un „of, Doamne!”
ori de câte ori ridică paiul de jos,
ori de câte ori lasă paiul din spate.

Însă cum anume oftează nu știu,
și nici tu nu știi. Așa că deocamdată
viețuim fără să le putem imita oftatul,
fără prefăcătorii. Dar într-o zi vom afla,
numaidecât vom afla cum oftează furnica.

Așteptam

Așteptam pe cineva pe o bancă din șirul
de bănci de pe Aleea Clasicilor
și deodată s-a uitat la mine o mască.
Avea urechi și cercei, avea părul tomnatic-oxigenat.
Mi-a zis pe nume, a zis că-mi urmărește scrisul
și dădu să se așeze pe genunchii mei,
pretinzând că banca e proaspăt vopsită
și că eu urmează să stau oricum încleiat acolo
pentru totdeauna, ceea ce ea nu-și dorea deloc.

I-am zis că de fapt aștept pe cineva de foarte
multă vreme și că aș fi în stare să mai aștept
oricât de mult. A insistat.

S-a culcușit pe genunchii mei, eu acceptând,
zicându-mi că e mai bine pe genunchi
decât să se așeze alături
și să stăm încleiați unul lângă altul
pe aceeași bancă cine știe câtă vreme,

în timp ce dincolo de Aleea Clasicilor
bătrânii dansează legănat regăsindu-și cu greu pașii,
fără să aibă ceva pe față –
doar bătrânețe.

Cel care vine și pleacă

Abia apărut dintre nori, el calcă atent
pe-un acoperiș, coboară în stradă,
o stradă umedă și îngustă,
(ție nu ți-au plăcut niciodată străzile înguste).
E obligat să-și desfacă umbrela,
îl obligă o ploaie venită și ea de sus
(tu n-ai accepta în ruptul capului sa mergi
pe o stradă îngustă cu umbrela desfăcută),
trece de prima intersecție, se gândește la tine,
te vede numai pe tine ignorând semaforul
(o, tu nu ți-ai permite niciodată în viață
așa ceva: cum adică să ignori semaforul?),

se agită, o ia la fugă pe strada îngustă
care devine și mai îngustă, nepermis de îngustă,
o crăpăturică,
obligându-l să-și strângă umbrela
și să-și ia zborul înapoi în sus,
fără de tine.

Copacul

Se mută o bunătate de pasăre
dintr-un copac în alt copac,
o pasăre atât de frumos colorată
încât ție îți vine să o îmbrățișezi
cu tot cu copac,
dar copacul își ia zborul puțin mai
devreme decât pasărea
și se pierde în culorile toamnei,
și rămâi o vreme cu ochii închiși,
orbit pe dinăuntru de frumusețea
acelui copac
înfrumusețat de acea pasăre
dispărută și ea în toamnă
acolo unde s-ar putea să dispari și tu
când vei deschide ochii
și vei vedea că nu mai ești aici.

Donbasul din palmă

Acum totul se vede ca-n palmă,
Ecranul mobilului meu se înroșește,
albăstrimea lui se destramă,
văd în palmă – bom-bar-da-men-te.
Am palma plină de împușcături.
În palma mea e măcel,
explozii în loc de fărâmituri,
cadavre încolăcite pe degete în loc de inele.

Strâng în palmă mobilul din răspuțeri
contopindu-l cu linia vieții
încercând să transmit vreun firicel
de viață spre cel... spre cea... care...

Însă e prea târziu.

Viața pe-acolo se trăiește mult prea intens,
pe-acolo se moare rapid, se moare
fără timp de numărătoare.

Și deconectez telefonul.

Acum ecranul e mai puțin sângeros,
însă îmi pare că țin în mână un os,
primul ieșit la suprafață din movila de oase
albe văzute și de prorocul Luca,
osul de care o mână s-ar mai putea apuca
fie și în afara ariei de acoperire,
mâna celui, a celor ce se înalță la cer
strecurându-și sufletele printre bombe.